

**LATVIJAS
UNIVERSITĀTE**
ANNO 1919

IEGULDĪJUMS TAVĀ NĀKOTNĒ

PROFESIONĀLAJĀ IZGLĪTĪBĀ IESAISTĪTO
VISPĀRIZGLĪTOJOŠO MĀCĪBU PRIEKŠMETU PEDAGOGU
KOMPETENCES PAAUGSTINĀŠANA

Gatis Ozoliņš
E-kulturoloģija. Kultūru globalizācija un dialogi

Materiāls izstrādāts

ESF Darbības programmas 2007. - 2013.gadam „Cilvēkresursi un nodarbinātība”
prioritātes 1.2. „Izglītība un prasmes”
pasākuma 1.2.1. „Profesionālās izglītības un vispārējo prasmju attīstība”
aktivitātes 1.2.1.2. „Vispārējo zināšanu un prasmju uzlabošana”
apakšaktivitātes 1.2.1.1.2. „Profesionālajā izglītībā iesaistīto pedagogu
kompetences paaugstināšana”

**Latvijas Universitātes realizētā projekta
„Profesionālajā izglītībā iesaistīto vispārīzglītojošo mācību priekšmetu pedagogu
kompetences paaugstināšana”**

(Vienošanās Nr.2009/0274/1DP/1.2.1.1.2/09/IPIA/VIAA/003,
LU reģistrācijas Nr.ESS2009/88) īstenošanai.

Rīga, 2011.

Valdemārs Dambergs (1886-1960) – latviešu rakstnieks, strādājis par skolotāju. Sarakstījis vairākus dzejoļu krājumus, lugas, autobiogrāfiskas un kultūrvēsturiskas grāmatas. 20. gs. 30. gados darbojies dievturu kustībā. Krājumā „Zemes Mūrai” daudz senlatvisku motīvu, mitoloģisku būtņu, pozitīvs dzimtās zemes spēka uzsvērumš.

Laimas parādīšanās

*Izbraukājis plašos laukos, pāri druvu pirmiem dzietiem,
Negaišs aizšalcis jau bija prom uz satumsušiem rietiem.
Kā pēc negaiša viss dabā – Inārā viss bija rimis,
Kādā dzirdīgā un modrā klusumā prāts bija grimis.
Dziļā mierā juta sevī tas, kā dabā spēkus briestam,
Mēms, kā dārzs bez putnu dziesmām, sēdēja tas klusu
ciezdams.*

*Un tad klusāki un klusāki Inārā viss nemiens rima:
Ne vairs uztraucošas domas, nedz vairs cīņu kāre dzima.
Dvēsele tam bij tik klusa,
Ka tam šķita, ka visapkārt nakts un tumsa plokot kusa.
Un viss kļuva dzidri mirdzošs un tik caurspīdīgs kā
elpa*

*Aprūka tam visas domas, un tam zuda laiks un telpa.
Pašā Inārā tad pēkšņi spožas gaismas avots plauka,
Auga, pletās, un nekā vairs ne no pasaules, nedz lauka
Neredzēja Inārs ... Un nekad vēl neapjausta,
Netveramas gaismas austa
Parādījās seja ... Inārs juta,
Ka tas izkūst gaismas šaltīs tā kā saulē jūras putas,
Ka viņš nav vairs tas, kas bijis, un ka laime liela, spoža,
Skaidrojoša
Aizrauj elpu ... Vieglis sals
Pārskrēja pār locekļiem, kad balss
Atskanēja viņā pašā
Ziedu liesmas saldā dvašā:*

*„Brīnišķīgs, par visu saldāks, visu dzīvi radošs Dievs;
„Nesīkstošs tā gara avots; viņa plūdums pāri ies
„Visiem laikiem, visiem mūžiem, dzīvojot, no jauna radot
„Cilvēku, un viņa dzīvi veidojot un augšup vadot.
„Dieva nodomi ver atkal visiem ļaudīm jaunus laikus,
„Kas kā liela gaiša saule pāršķir tvaikus.
Un tad nodzisa šī seja, kā dziest zvaigžņu mirdzums
liegs,*

*Kā zūd apziņa, kad dvēs'li pārņem žūžojošais miegs ...
Inārs uztrūkās, viņš juta savu sirdi spēji pukstot,
Neapjauzdams, ko tas runā, lūpām nedzirdami čukstot:
„Vai šie brīnišķīgie vaibsti tiešām jauno laiku seja?
„Šis vispilnīgākais daiļums, visu burvīgākā dzeja?
„Nu mans gars ir pilns ar viņu, pušu neticības valgs,*

*„Tikai just un redzēt viņu, tikai to vien dvēš'le alkst!
„Kāda saskaņa tai pantos un cik daiļš un dzidri maigs
„Viņas valdzinošo, skaisto, brīnišķīgo acu zaigs!”*

*(Dambergs V. Laimas parādīšanās. Fragments.
Labietis. 1934. 4. burtn. 61.-62. lpp.)*